

A Télapó

December első napjaiban Cékla kutya és kisgazdája Ádám, izgatottan készülődtek. Már napokkal előbb megírták a levelüket a Télapónak, ma pedig rendet raktak a szobában, és szépen letisztogatták Ádám bakancsát, és kikészítették az ablakba. Az egyik bakancsra ráírták, hogy Ádám, a másik bakancsra pedig hogy Cékla, mivel Céklának nincs cipője, de ő is szeretett volna ajándékot kapni a Télapótól.

– Cékla, én úgy izgulok – mondta Ádám.

– Miért izgulsz? – kérdezte Cékla – hiszen egész évben jó voltál, biztosan hoz neked ajándékot a Télapó.

– Tudod – kezdett bele Ádám – én nagyon szeretnék találkozni vele! Szeretném látni, ahogy a szánján repül a levegőben, ahogy beleteszi a csizmámba az ajándékot, és szeretném hallani, ahogy itt a házunkban azt mondja, hogy: Ho-ho-ho-hooo!

Cékla elmosolyodott.

– Azt én is szeretném hallani! – mondta.

Este, Cékla kutya és Ádám sokáig ültek az ágyon, nézték az ablakon keresztül a csillagos eget, és várták, hogy jöjjön a Télapó. Az idő csak telt, ők pedig egyre álmosabbak, és álmosabbak lettek, majd végül elnyomta őket az álom. Egymásra dőlve aludtak, mikor Cékla furcsa zajra lett figyelmes. Lassan felkelt, hogy megnézze, honnan jön a hang. Kiment a szobából, és ekkor megpillantotta az ajándékokat a csizmákban, de a Télapót már ő sem látta.

– Ó, jaj! – mondta halkán. – Ádám szomorú lesz, hogy nem láthatta a Télapót. Biztos nagyon kell sietnie, hogy minden gyerekhez odaérjen.

Az ajándékoknak örülve, de kissé szomorúan indult vissza a szobába, amikor eszébe jutott valami. Megállt, elmosolyodott, és nagyon óvatos léptekkel visszament Ádám szobájába, nehogy felébredje őt.

De nem az ágyhoz ment, odalépett az egyik szekrényhez, és kivett belőle valamit, azzal pedig óvatosan kísétált a szobából. Később újból visszament a szobába, és megint kivett a szekrényből valamit, azzal megint kísétált a szobából, majd dolga végeztével visszafeküdt Ádám mellé, és ő is elaludt.

Reggel Cékla korán kelt, még Ádám előtt, és óvatosan kiosont a szobából. Nem sokkal később Ádám is felébredt, de nagyon izgatott volt, mikor meglátta, hogy már világosodik.

– Cékla! – kiáltott. – Hol vagy? – kérdezte hangosan, és már ugrott is ki az ágyából, és szaladt megnézni, hogy járt-e nálunk a Télapó.

– Cékla! – kiáltott még egyszer, de Cékla nem válaszolt. Mikor kiért a szobájából, és odanézett az ablakhoz észrevette, hogy nemcsak az ajándékot nem látja, hanem az este kitett csizmáját sem. Nagyon furcsának találta a dolgot, de ekkor egy mélyebb hang szólt a konyha felől.

– Ho-ho-ho-hooo!

Ádám izgatottan szaladt be a konyhába, ahol megpillantotta Céklát Télapó sapkában, fehér szakállal az arcán, és párnapocakkal a hasán. A szájában pedig ott lógott Ádám csizmája, benne a Télapó ajándékával.

– Ho-ho-ho-hooo. Boldog Télapó napot! – mondta elmélyített hangon Cékla. – Cékla kutya vagyok, a Télapó egyik segítője. A Télapónak nagyon sok dolga volt most éjjel, ezért megkért engem, hogy segítek neki. Jó gyerek voltál egész évben, így a Télapó itt hagyta neked az ajándékot.

Ekkor Cékla nem bírta tovább, és hangosan felnevetett.

– Nem láthattuk a Télapót – mondta, – de gondoltam a te Télapó jelmezeddel mókásabbá tehetem a reggelt. Ádám nagyon nevetett.

– Cékla, ez nagyon jó ötlet volt, te olyan jó barátom vagy, nekem nem is kellene az ajándék, az a lényeg, hogy te itt vagy nekem.

– Akkor megtarthatom az ajándékodat? – kérdezte nevetve Cékla.

– Nana! – mondta Ádám. – Te is kaptál a Télapótól ajándékot, ezt azért add csak ide nekem, majd én kibontom, és utána játszunk vele együtt.

Ekkor mindketten hangos nevetésbe törtek ki, majd kibontották az ajándékaikat. Ádám kisvonalot kapott, aminek nagyon örült, Cékla pedig egy nagy sípolós labdát kapott. Aznap egész nap együtt játszottak, hol a vonattal, hol a labdával.